

Sygnatura akt VI GC 216/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **Z. D.**

przeciwko **A. S., P. S.**

o zapłatę 4305,00 zł

postanawia:

I. odrzucić pozew,

II. zasądzić od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 634,- zł (sześćset trzydzieści cztery złote 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 600,- zł (sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazać powodowi uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwoty 116,- zł (sto szesnaście złotych 00/100) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 6 września 2013r. powód Z. D. domagał się zasądzenia od pozwanych P. S. i A. S. solidarnie kwoty 4.305,- zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). W wykazie dowodów powołał się m.in. na wezwanie do zapłaty z dnia 28 sierpnia 2013r. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 grudnia 2013r., sygn. akt VI Nc-e 2094902/13 uwzględniono powództwo w całości. Na skutek wniesionego od tego nakazu zapłaty sprzeciwu, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 20 lutego 2014r. stwierdził utratę mocy w/w nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie (k. 94 – 98).

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 17 września 2013r. powód Z. D. domagał się zasądzenia od pozwanych P. S. i A. S. solidarnie kwoty 4.305,- zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014r., sygn. akt VI Nc-e 2127505/13 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu. W toku tej sprawy, powód wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem dotyczy wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z w/w nieruchomości za sierpień 2013r. (k. 4 – 5, 9, 58 – 60).

Sąd zważył.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku. W niniejszej sprawie zachodzi taka sytuacja procesowa. Analiza podstaw roszczeń zgłoszonych w niniejszej sprawie i w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2094902/13, prowadzi do wniosku, że w obu tych sprawach powód

dochodzi tego samego roszczenia, tj. wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) za sierpień 2013r. W tym miejscu należy wyjaśnić, że jakkolwiek z treści pozwu złożonego w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2094902/13 nie wynika wprost, że dotyczy on wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości w w/w okresie, to jednak wniosek taki należało wysnuć z faktu powołania się w jego treści na wezwanie do zapłaty z dnia 18 sierpnia 2013r. (które złożono również w niniejszej sprawie – k. 68), dotyczące wynagrodzenia właśnie za ten okres. Zresztą na rozprawie w dniu 12 maja 2014r., pełnomocnik powoda wskazał, że przedmiotem roszczenia w sprawie VI Nc-e 2094902/13 jest wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w sierpniu 2013r. Co prawda później usiłował wycofać się z tej deklaracji, twierdząc że w istocie dochodził wynagrodzenia za wrzesień 2013r., jednak nie potrafił jednocześnie przekonująco wyjaśnić przyczyn powołania się w pozwie na wezwanie do zapłaty dotyczące przedmiotowego wynagrodzenia za sierpień 2013r. W tych warunkach Sąd przyjął, że w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2094902/13, zainicjowanej pozwem wniesionym w dniu 6 września 2013r. powód dochodził wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanych z nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) w sierpniu 2013r. Również w niniejszej sprawie, wszczętej przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 17 września 2013r. powód dochodził wynagrodzenia (w tej samej wysokości) za bezumowne korzystanie z (tej samej) nieruchomości za sierpień 2013r. Tu także powód powołał się (w piśmie procesowym z dnia 14 kwietnia 2014r.) na wezwanie do zapłaty z dnia 28 sierpnia 2013r. dotyczące wynagrodzenia za sierpień 2013r., nadto w piśmie procesowym z dnia 14 kwietnia 2014r. wskazał że roszczenie dotyczy tego właśnie okresu. Wreszcie okoliczność tę przyznał na rozprawie w dniu 12 maja 2014r. – po odczytaniu mu treści uzasadnienia pozwu. Bez znaczenie pozostają przyczyny, dla których powód wytoczył dwa odrębne powództwa o to samo roszczenie.

Wobec powyższego, należało uznać, że przedmiot roszczenia w niniejszej sprawie jest tożsamy z przedmiotem sporu w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2094902/13. Jednocześnie sprawa ta została wszczęta wcześniej (w dniu 6 września 2013r.) niż postępowanie w niniejszej sprawie (17 września 2013r.). Nie ulega wątpliwości, że o sprawie w toku można mówić dopiero od momentu doręczenia pozwu pozwanemu (art. 192 pkt 1 k.p.c.). Niemniej, w ocenie Sądu, jeśli doręczenie to miało miejsce, to o tym, która ze spraw została wszczęta później, decydować winny daty złożenia pozwów, a nie daty doręczenia ich odpisów pozwanemu. To, która ze spraw została wszczęta wcześniej, zależy bowiem od intencji powoda co do momentu wytoczenia powództwa, a nie od przebiegu czynności sądu (zarządzenie doręczenia pozwu i jego wykonanie) lub operatora pocztowego. Zważyć bowiem należy, że uznanie sprawy za wniesioną wcześniej jedynie w oparciu o datę doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, może prowadzić do negatywnych konsekwencji dla powoda. Można bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której odpis pozwu wniesionego faktycznie wcześniej, doręczono pozwanemu po doręczeniu odpisu pozwu wniesionego później, a jednocześnie data wniesienia pozwu ma znaczenia dla wyniku sprawy z uwagi na możliwość przedawnienia roszczenia. W takim przypadku, odrzucenie – z uwagi na lis pendens – pozwu w sprawie, w której wniesiono go co prawda jako pierwszy, ale odpis pozwu doręczono pozwanemu po doręczeniu odpisu pozwu złożonego w później zainicjowanym postępowaniu, w którym dodatkowo w chwili wniesienia późniejszego pozwu roszczenie uległo już przedawnieniu, powodowałoby zniweczenie tego roszczenia, mimo że w istocie powód złożył pozew (pierwotny) ze skutkiem z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Zasada ta winna mieć zastosowanie w każdym przypadku, bez względu na ewentualne zagrożenie przedawnieniem. Zatem za sprawę w toku, czyniącą ponowne wytoczenie powództwa niedopuszczalnym, należy uznać tę, w której pozew został skutecznie wniesiony wcześniej i jego odpis doręczono pozwanemu, ale bez względu na datę tego doręczenia. W tych warunkach, należało uznać, że wszczęcie przez powoda w dniu 6 września 2013r. postępowania w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2094902/13 (wobec faktu doręczenia odpisu pozwu pozwanemu), stanowiło przeszkodę dla dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 202 k.p.c. okoliczności, które uzasadniają odrzucenie pozwu [...] sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. Stwierdzając zatem, że w niniejszej sprawie zachodzi przeszkoda do merytorycznego rozpoznania sprawy określona w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., pozew wniesiony w niniejszej sprawie podlegał odrzuceniu, o czym orzeczono w pkt I postanowienia.

Wobec odrzucenia pozwu, stroną wygrywającą spór w niniejszej sprawie okazali się pozwani, co uzasadniało przyznanie im zwrotu poniesionych w związku z udziałem w niej kosztów (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c.). Koszty te zamykały się kwotą 634,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 600,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013r., poz. 461) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonych dokumentów pełnomocnictwa, w łącznej wysokości 34,- zł (2 x 17,- zł). Z tych przyczyn należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanych solidarnie, tytułem kosztów procesu, kwotę 634,- zł, orzekając jak w pkt II postanowienia.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić [...], sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zważywszy, że pozwany przegrał spór w całości był on zobowiązany ponieść nieopłacone koszty postępowania (art. 98 § 1 k.p.c.), obejmujące opłatę sądową od pozwu, która nie została uiszczona w całości. Opłata stosunkowa od pozwu w niniejszej sprawie wynosiła 216,- zł (art. 10 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), z czego powód zapłacił: kwotę 54,- zł wnosząc pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i kwotę 56,- zł na wezwanie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Pozostała część opłaty w wysokości 116,- zł nie została uiszczona i – stosownie do wyniku sprawy – winna zostać zapłacona przez powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt III wyroku.